

KAPPAJAD TALVES

Kaks päeva enne vabariigi aastapäeva, 22. veebruaril toimusid Ruilas esimesed talvised kestvusratsutamissoistlused.

*Siiamaani ei olnud Eestis talvel kalenderplaani kestvusratsutamissoistlusi peetud. Eelmisel talvel käis **Kalli Kalbre Baltimoriga** Soomes võistlemas. Teistel eesti kestvusratsutajatel minu teada talvine võistluskogemus puudus.*

ANNE ROHTLA

Tänu talvetaadi vastutulelikkusele sai võistlus korralikult talvine – lumevaip kattis maad, teed olid täiesti jääs ja külmakraade oli viie ringis. Jäised teed tegid rajameistri **Heigo Rohtla** töö keeruliseks. Algul oli plaan rajana kasutada põhiliselt kruusateid, kuid viimane sula ja sellele järgnenud külm olid need muutnud sobilikuks pigem uisuvõistluse korraldamiseks. Peale ümbruskonna põllumeestelt loa küsimist sai raja üm-

ber suunata heinamaade ja põldude servadele.

Seekordse võistluse eripäraks ei olnud mitte üksnes aastaaeg, vaid ka etteantud maksimumkiirus. Võistlejad ei tohtinud saabuda 47 kilomeetrilt finišisse varem, kui kulus raja läbimiseks kiirusega keskmiselt 16 km/h. Vastasel juhul ei oleks tulemust arvestatud. Sellise korra loomiseks oli kaks põhjust: esiteks ei soovinud korraldajad hobuste huvides näha liigset kihutamist ja teiseks oli arvesse võetud FEI uue kestvusratsutamismääruse kvalifitseerumise korda. Enne FEI võistlustele pääsemist tuleb läbida 3-4 rahvuslikku võistlust kiirusega alla 16 km/h.

Ega muud võistluse juures nii väga erilist ei olnudki. Lihtsalt võistlejad pidid end veidi paksemalt riidesse panema ja hobuse eest hoolditsemisel tuli jahutamise asemel hoopis vaeva näha sellega, et märg hobune ei külmetuks.

Võistluse start, finiš ja vet-värv olid viidud Ruila suurde maneeži. Seal oli ka hobuste hooldusala. Julgeid talvestartijaid oli seitse, nii et kõik mahtusid kenasti ära. Jäi ruumi jalutusringidekski. Kohtunike, hooldemeeskondade ja pealtvaatajate rõõmuks oli soe pubiruum, kus kuuma teed ja kehakinnitust sai võt-

Kalli Kalbre ja Baltimor.

ta. Sinna jõudsid puhkepausi ajal põigata ka ratsutajad.

Rada tundus esimest ringi sõites raskevõitu. Lumisele heinamaale oli sisse sõidetud autojalg, kuid hobuse kabi ei jõudnud kõva pinnaseni ja see pärast oli äratõuge nõrgem. Võttis aega, et sellise pinnasega kohaneda. Kokku Sõideti 11,8 km ringi neli korda (tõhe etapi pikkus seega u 23,5 km) ja mida

Tulemused:

1.	Kalli Kalbre (RSK Parkuur), Baltimor	15,79 km/h
2.	Marko Graverson (RSK Parkuur), Bayron	15,53 km/h
3.	Heigo Rohtla (Kuldne Kabi), Galarina	15,53 km/h
4.	Anne Rohtla (Kuldne Kabi), Jethro	15,52 km/h
5.	Kairit Kalbre (Niitvälja RSK), Ecuador Baff	14,89 km/h
6.	Marilyn Uusna (RSK Parkuur), Sebastian	14,88 km/h
7.	Katrin Liiv (RSK Parkuur), Nobel	13,30 km/h

Auhinnalaua eest aitasid hoolitseda Kadarbiku talu tervislike smuutidega ja Karamelle kommipood šokolaadist hobuseraudadega. Suur tänu neile!

edasi, seda lihtsam hobustel joosta oli. Kui algul oli väike hirm, et kas kõik jõuavad normiaja (10 km/h) sisse, siis varsti see hajus. Tuli hoopis teraselt kella jälgida, et keskmine kiirus liiga suureks ei läheks.

Hobused nägid talvisel võistlusel välja natuke teistsugused, kui neid suvel nägema harjunud oleme. Enamusel oli seljas paks talvekarv ja esimese ärevama ringi ajal muutus see kohe märjaks.

Fotograafina käis võistlust uudistamas **Ago Ruus**. Tal oli korraldajatele vaid üks etteheide: miks ei ole puud härmas? Nojah, eks järgmisel korral peab rohkem püüdma...

Osadele piltidele on ratsutajad jäänud natuke mornide nägudega aga sellepärast, et neil lõikudel oli kerge vastutuul. Siis ei olnud väga lihtne laialt naerata.

Võistlejatel jäi talvisest võistlusest hea mulje. Tundub, et tasub selline ettevõtmine traditsiooniks muuta.

Talviste võistluste plussid:

Ei ole satikaid

Ei ole veega mässamist ja jahutamist

Ei ole liiga palav

Talviste võistluste eripära:

Pausi ajal on vaja hoolitseda,

ei higine hobune ei külmetuks

KAPPAJAD TALVES, järg

Et toredast talvest ikka täit mõnu tunda, läksime Heigo, Galarina ja Jethroga veel teistki korda talvisele võistlusele. Meie plaanidega sobis hästi Soomes Urjalas toimuv Matkalaukka võistlus. Urjala asub Tampere kandis, sealt mitte kaugel elab Mickelsson-team, kes meile ka lahkesti öömaja pakkus.

Matkalaukka on tegelikult ratsaklubi nimi. Matkalaukka nimelisi kestvusratsutamisvõistlusi korraldab klubi alates 2004. aastast 2-4 korda aastas.

Füüsiline pingutus algas hommikul sellega, et kõndisime hobused käekõrval stardipaika umbes 2,5 km. Vahepeal tuli mõnisaada meetrit päris korralikult sumbata, nii et soojendus sai tõhus.

Stardipaigaks oli sile plats keset liivakarjääri. Kohtunike majaks oli saunaga buss, kus ka võistlejad said sooja olla ning topsi kuuma teed või hobustele sooja vett hankida.

Kohtunik oli Heikki Mikola, loomaarst Pentti Koivisto ja võistluse direktor/rajameister Eine Rekola.

Galarina on juba kogenud võistlustel käia, Jethro võistleb alles teist hooaega, eelmisel aastal oli tal kolm starti. Tänu kohalemarrsimissoojendusele oli ta ehk veidi rahulikum, kuid siiski üsna ärev. Soomlased on oma võistlustel 50 km distantssi pulsiks määranud 56 l/min, et ratsutajad liialt ei kihutaks. Jethro rabelemise pärast oli tõsine mure, et kas ta ikka suudab nii rahulikult seista, et pulss lakke ei kargaks. Lisaks leidis ta, et tema igemeid ei peaks loomaarst küll vaatama ning püüdis sellest tülikast protseduurist igat moodi pääseda.

Rada koosnes kahest 25 km ringist samal rajal. Suur osa rajast oli hea põhjaga kruusateedel, vahepeal läbi taluõuede, vahepeal oli ATV jälg, vahepeal metsarada, üks jupp oli isegi üle järvejää. Järvel oli nii paks lumi peal, et ei saanud arugi et jääl oleme. Rada oli huvitav ja vaheldusrikas. Ainus keeruline koht oli raudsild, mis oli kohutavalt libe ja kõmises jubedalt.

Jäälõigu oli korraldaja plaaninud ilma soojenemise tõttu välja jätta, kuid võistluseelset öhtul kell pool seitse, kui rada juba maha märgitud, oli helistanud keegi kuri maamees ja teatanud, et siit tema maalt küll mingi rada läbi minema ei hakka, tema kaebab muidu politseisse. Ei jäänud siis Eine Rekolal üle muud, kui pimedal järvejääle uut rajalõiku märkida. Ta lubas hiljem kohalikus lehes maomanikke tänada, et nad kenasti võistluse läbiviimisele kaasa aitasid, kaasa arvatud see kuri maamees, kes talle nii põneva elamuse pakkus.

Start oli kell 10.00. Paari külmakraadiga pilves ilm. Stardis seitse paari, neli eespool, ülejäänud kolm jäid kohe alguses tahapoole. Eesliikuvatest hobustest käitus kenasti vaid Galarina, **Dali** näitas sageli, kuidas ta külg ees galopis liikuda oskab, **Srebrny Swiecznik** nägi igal pool „kolle“ ja Jethro vaidles teemal, et kas tema peaks kõige ees kihutama või mitte. Esimese ringi lõpus võtsime tempo varakult hästi rahulikuks, et ikka pulssi 56 näidata.

Teine ring oli tunduvalt meeldivam. Jethro sai aru, kuidas üks kestvusratsutamishobune rajal käituma peab. Nüüd aga osutus probleemiks sild. Hobused juba teadsid, et see on libe ja kõmisev ning arvasd, et sealt ei ole tark üle minna. Püüdsin Jethro käekõrval üle viia, aga ta ei arvanud, et seegi hea mõte on. Ühel hetkel otsustas ta, et teise hobuse järel läheb ikkagi kiiruga üle, aga minu raudnagadega saapad ei leidnud sillalt mingit tuge. Nojah, igatahes saime Jethro paarisaja meetri pärast kätte ja sinikas mu puusal paraneb ka varsti ära.

Tulemused:

50 km kohalik klass, kiirusvõistlus

1. Heiko Rohtla, Galarina,	15,01 km/h
2. Anne Rohtla, Jethro	15,01 km/h
3. Tanja Lampinen, El Carum	10,56 km/h
4. Suvi Rask, Kipittäjä	10,56 km/h
5. Tiina Vuori, Boxer	10,56 km/h

Liisa Kannisto, Srebrny Swiecznik	kõrvaldati finišis/pulss
Joona Mickelsson, Dali	kõrvaldati finišis/pulss
Karoliina Numminen, Zodina	ei startinud

Võistlus peeti ka 30 ja 15 km distantsil.
Neil oli osavõtjaid vastavalt seitse ja neli.

Anne Rohtla ja Jethro

Jethrol oli vaja distants läbida mitte kiiremini, kui 16 km/h, et me kunagi ka mõnele FEI võistlusele jõuaksime. Kuna rada oli hea ja kiire, pidime kella jälgima. Õnneks kulus silla juures aega, nii et jätkata sai jälle normaalses tempos.

Lõpus lasime kahel soomlasel minna omavahel võidu pärast võistleva, otsustasime rahulikult traavides lõpuni tulla ja vaid üle finišijoonel galopeerida. Saatuse irooniana ei taastunud soomlaste hobuste pulsid viimases vet kontrollis 20 minuti jooksul. Jethro, kelle ärevusest kõrge pulsi pärast ma mures olin, näitas pulssi 48 ja 44 ning sai ka *Best Conditioni* auhinna.

Üllatus oli autasustamisel – võitjad said muu hulgas lillekimbu täitsa värsketest lilledest. Roos lumes oli kaunis!

<< Karin Vahar, Jethro, Galarina, Ülle Palumets ja Heigo Rohtla võistlusplatsil peale finišit.